టాకీ తీసి చూడండి!

శ్రీ కొడవటిగంటి కుటుంబరావు

ఇక ఈ దిక్కుమాలిన టాకీ లైనులోకి ఎన్నటికీ అడుగుపెట్టను. వాళ్ల "ప్రభావతీ ప్రద్యుమ్నం" నామూలంగా చెడిపోయిందని వాళ్లు దేశమంతా చాటుతున్నారు. వాళ్లు చాటకపోయినా అటువంటిటాకీలో వేలు పెట్టినతరవాత నన్నెవరు చేరనిస్తారు మళ్లీ ?

కాని ఆ దిక్కుమాలిన టాకీ అట్లా కావటానికి నేనే కారణ మంటేమాత్రం నేను సహించలేను. నా తెలివితేటలలో విశ్వాసం ఉన్నవాళ్లూ నా స్నేహితులూ నన్ను చూడగానే పెట్టేమొహాలు చూస్తే నాకు ఆత్మహత్య చేసుకో బుద్ధిపుడుతున్నది. నేను జరిగిందంతా చెప్పేస్తాను. నాకు శక్తిలేదు కాని నేను పనిచేసిన కంపెనీ డైరెక్టర్ల నందరినీ 'దిష్టి బొమ్మలల్లే వేళ్లాడగట్టి' 'తలా తోకా తెలియకుండా టాకీలు తీస్తామని బయలుదేరినవారందరికీ ఈగతే పడుతుంది' అని చాటింతామని ఉంది.

మాకంపెనీలో భాగస్థులలో ఒక్కణ్ణి కూడా నేను స్వయంగా ఎరగను. అందులో ఇద్దరు కంపెనీతరఫున బాడుగకు తీసుకున్న మోటారుకారులో మా ఇంటికి వచ్చారు. వాళ్ల వెంట మాసూర్యనారాయణ కూడా ఉన్నాడు. వాడి కా కంపెనీతో ఏమిసంబంధమో, వాడి సలహా కంపెనీవారు ఎట్లా ఆమోదించారో, ఆఖరుకు వారికీ వాడికీ ఎట్లా తెగిపోయిందో— ఇవేవీ నా కీనాటికీ తెలియవు. ఆ కంపెనీవారు నన్ను ప్రొడక్షను మేనేజరుగా బుక్కు చెయ్యటానికి నిమిత్తమాత్రుడుగా వాడు రంగం మీదికి వచ్చి ఆపని కాగానే బయటికి వెళ్లి తన ప్లీడరు గుమాస్తాగిరీలో నిమగ్నుడైపోయినాడు.

నాదగ్గిరికి వచ్చిన పెద్ద లిద్దరూ నాదరిద్రస్థితి చూచారు. నేను చవుకగా వస్తానని తెలుసుకున్నారు. వారికి నే నేం చేస్తానో, చెయ్యగలనో, చెయ్యాలో తెలియదు. నన్ను ప్రొడక్షనుమేనేజరుగా పెట్టుకోం డని నేనే చెప్పాను. వారు నా అనుభవం అడిగారు; నాకు తెలియవలిసిన అవసరం లేని విషయాలనుగురించికూడా ప్రశ్నించారు. ప్రతివిషయాన్నిగురించీ కొంతకొంత మాట్లాడగల శక్తి భగవంతు డిచ్చిఉండటంవల్ల వాళ్ల కేవేవో సమాధానాలు చెప్పాను. వాళ్లు నన్ను అనేకవిషయాలను గురించి సలహాలు కూడా అడిగారు; అవికూడా ఇచ్చాను. వాళ్లు నామాటలు సంపూర్ణంగా అర్థం చేసుకుని వాటితో తృప్తిపడ్డట్టు కనిపించారు. ఒక్క డబ్బు ఖర్చుపెట్టడంవిషయంలోనే నేను ఆ ఇద్దరిలోనూ ఒకరికి కోపం తెప్పించాను.

నేను మరేమీ అనలేదు; 'ఈలైనులో అనుభవం లేనివారు సామాన్యంగా దుర్వ్యయం చేస్తారు. ఒక్కొక్కరకం ఖర్చు అవసరమైనదల్లే కనిపించినా గిట్టదు; ఒక్కొక్కదానికి ఎంత ఖర్చు చేస్తే అంతకు పదింతలు

ప్రతిఫలం ఉంటుంది. అది తెలుసుకుని ఖర్చు చేస్తే వృథావ్యయం చాలా తగ్గించుకో వచ్చు' అన్నాను. ఆమాటమీద ఒకాయన కొంచెం అతిశయంగా, "మనం అటువంటి కక్కుర్తిపడ నవసరం లేదు లెండి! లక్ష రూపాయలు అవుతవనే అంచనా వేశాం!" అన్నాడు.

ఈ విషయంలోనే కాదు, నేను మాట్లాడినదాని కంతా వారు ఆమోదం కనబరచి నప్పుడల్లా నే నన్నది వారి తలకు ఏమాత్రమూ ఎక్కలేదని క్రమంగా తెలుసుకున్నాను.

చక్కని సాంఘిక సమస్య తీసుకుని కథ రాయించమన్నాను. కథాగట్రా తయారు చేసుకుని నటులను బుక్కు చెయ్యమన్నాను. లేకపోతే చాలా ఇబ్బంది పడిపోమా అన్నారు!

ఆఖరుకు "ప్రభావతీప్రద్యుమ్నం" నిశ్చయం చేశారు. నిశ్చయం చెయ్యట మేమిటి నటులను బుక్కు చెయ్యటమేమిటి? ప్రభావతి వేషానికి ఆరుగురు ఆడవాళ్లను బుక్కు చేశారు. ఆరుగురికీ అడ్వాన్సు లిచ్చి పిలిపించి రిహార్సల్సు ప్రారంభించారు. రిహార్సల్సంటే మరేమీ లేదు, హార్మోనిస్టును కుదిర్చి సంగీతం అభ్యాసం చెయ్యటం. ఆహార్మోనిస్టుకు బాపట్ల లక్ష్మీకాంతయ్యగారికీర్తన లన్నీ వచ్చును. ఇంతమంది ప్రభావతులూ ఆ ఒక్క ప్రద్యుమ్నుడిమీద పడ్డారు. అందుకని అతన్ని వెళ్లగొట్టి మరొక హార్మోనిస్టును పిలిచారు. బుక్కయిన ఆడవాళ్లకు ఏహార్మోనిస్టయినా ఒకటేనని నేను కంపెనీవారికి చెప్పాను. కాని నామాట ఎవరికీ అర్థం కాలేదు. కవిని తెచ్చి కథ రాయించేలోపల ముగ్గురు హార్మోనిస్టులయినారు.

ఆకవి నేను పుట్టకపూర్వం ప్రసిద్ధుడైన నాటకకర్త అని చెప్పారు. ఆయనదగ్గర అచ్చుపడని ప్రభావతీప్రద్యుమ్ననాటకం ఉందిట. దానిసమస్తహక్కులూ మా కంపెనీవారు నిపుణతతో బేరమాడి ఎనిమిదివందలరూపాయలకు కారుచౌకగా పుచ్చుకున్నారు. వేరే డబ్బు పుచ్చుకోకుండా అకవే ఆనాటకానికి 'అనుబంధాలు' రాయటానికి ఒప్పుకోటంవల్ల కంపెనీకి మరింత కలిసివచ్చింది!

ఆనాటకంలో పద్యాలూ అనుబంధాలూ కలిసి నూటఇరవైరెండయినై. అందులో పది అంకాలు; ఇరవైమూడురంగాలు.

ఈటాకీలో పాల్గొనటానికి బుక్కయిన నటీనటసముదాయం మొత్తం నలభై ఇద్దరు. ఇదికాక వంటవాళ్లూ పనివాళ్లూ ఇంకో పది మంది. ఈబాపతులోవచ్చిన ఒకవ్యక్తినిగురించి ఒక్కముక్క చెబుతాను. అత నెవరో ఎవరికీ తెలియదు. అతను మాలాడ్జికి (తాత్కాలికంగా కంపెనీవారు ఉన్న ఊళ్లో ఏర్పరచుకున్న ఠికాణాకు) రావటం నే నెరుగుదును. ఎవరు కావాలని అడిగితే "గోపాలస్వామితో కొంచెం మాట్లాడాలి పిలుస్తారా?" అన్నాడు.

గోపాలస్వామి ఎవరో ఎవరికీ తెలియదు. "నువ్వే పిలుచుకో!" అని వాడికి సమాధానం చెప్పారు. ఆతరవాత వాడు నలుగురితోపాటు లాడ్జిలో అటూ ఇటూ అర్జంటు పని ఉన్నట్టు తిరగసాగాడు. వాడు లాడ్జిలో అడుగుపెట్టిన అరగంటలో ఆడవాళ్లంతా తలా ఒక పనీ వాడి కంటగట్టారు.

ఆతరవాత హుడి కందరూ పని చెప్పారు. వాడు పని కలాయించటం ప్రారంభించేటప్పటికి పదిరోజులు గడిచింది. వాణ్ణి నిలవదీసి "నువ్వెవరు? నిన్నెవ రిక్కడ పని చెయ్యమన్నారు?" అని అడిగేటప్పటికి వాడికి కంపెనీవారు నెలజీతం బాకీ ఉన్నారు. ఆ జీతం ఇంత అనిమాత్రం వాడికే తెలియదు.

అయిం దేదో అయిపోయింది, ఉన్నవాణ్ణి ఉండనిమ్మన్నారు కంపెనీవారు. ఇంత డబ్బుఖర్చుపెట్టి చిత్రంతీస్తూ నెలకు పదిహేను రూపాయల దగ్గిర వెనకాడటం నామర్దాగా తోచింద వారికి. నా చెవిలో రహస్యంగా ఒక భాగస్థుడు చాలా దూరాలోచన చేసి అన్నాడు, "ఇప్పుడు మనం వీణ్ణి వెళ్లగొడితే వాడు మనం తీసే టాకీని గురించి ఏకేస్తాడు!" అని.

స్టూడియో మాట్లాడటానికి అయిదుగురు భాగస్థులు వెళ్లారు బొంబాయికి. అక్కడ ఒకడిసహాయం తీసుకున్నారు. వాడు స్టూడియోవారి దగ్గిరనించి ఖచ్చితంగా వెయ్యి రూపాయలకమిషను మావాళ్లకళ్లఎదటే కొట్టేసి మేం తియ్యబొయ్యే చిత్రాన్ని పుత్రపౌత్రాభివృద్ధిగా దీవించి తనదారిన తాను చక్కా వెళ్లాడు. అనుకున్న స్టూడియోఅద్దెలో సగం అడ్వాన్సు పారేసి, టెక్నీషియనుల చేతుల్లో, ఎందుకైనా మంచిదని తలా ఒక నూరురూపాయల పచ్చకాగితమూ పెట్టి దిగ్విజయంచేసిన మోహాలతో ఇంటికి తిరిగి వచ్చారు మావాళ్లు.

మేము బొంబాయి ప్రయాణమయ్యేవరకు మాకయినఖర్చు ఇరవైఅయిదువేలు కూడా లేదు!

నేను ప్రొడక్షనుమేనేజరు కావటంవల్ల భోజనాదిసౌకర్యాలన్నీ చూడటంపనిమీద నేనుండిపోయినాను.

మాడైరెక్టరును మేం బొంబాయిలోనే బుక్కుచేసేసుకున్నాం. అతను తెలుగువాడే. బి. ఏ తప్పి తండ్రి చావగొడతాడనే భయంతో తల్లినగలు కొన్ని చేతపట్టుకుని బొంబాయి పారిపోయివచ్చాడుట. బొంబాయిలో అయిదారునెలలు జలసాగా గడిపాడు. హోటలుకు నెలాపదిహేను రోజులకు బాకీ పడితే, వాళ్లు అతనిబట్టలపెట్టె తొక్కిపెట్టి డబ్బు తీసుకువచ్చి పెట్టెపట్టుకుపొమ్మన్నారు. ఆ స్థితిలో మాముతా వచ్చి దిగినట్టు తెలిసింది అతనికి; నేరుగావచ్చేసి మాలాడ్జిలో ఒకపూట మకాం పెట్టి ముందు కవిగారితో స్నేహంచేశాడు. కవిగారు, దొరికాడే చాలునని, తాను రాసిన పద్యాలన్నీ అతనికి వినిపించాడు. మాఅతిథి ఆపద్యాలకు అట్టే పరవశుడైపోయినాడు; ఆ పారవశ్యానికి కవిగారు పరవశుడైపోయి మన కింతకంటె మంచిడైరెక్టరు దొరకడని ఖచ్చితంగా చెప్పాడు. డైరెక్టరన్నప్రాణికి మూడువేలకు తక్కువ ఎట్లా ఇస్తారు కనకా? పైగా అతనికి బొంబాయిలో ఉన్నస్టూడియోలపేర్లూ, వాటిని పరిపాలస్తున్నవారి పేర్లూ, నటులపేర్లూ, వారి జీతాలూ సమస్తమూ తెలుసును! ఇంకో డైరెక్టరుకు మాత్రం ఆవిషయాలనుగురించి అంతకంటె ఏంతెలుస్తుందీ?

మాడైరెక్టగారు అడ్వాన్సు తీసుకొని పనిలో ప్రవేశిస్తూనే తనకు మరొక ప్రభావతి కావాలన్నారు. ఆయన వెంట నన్ను తోడిచ్చి ఆంధ్రదేశం పంపారు ప్రభావతిని

మళ్లా బుక్కు చెయ్యటానికి. దిగిన గడప ఎక్కకుండా మే మిద్దరమూ అయిదువందల ఇళ్లయినా తిరిగాం. ఆఖరుకు చూపులకు బాగా ఉండే పిల్లను చూసి మా డైరెక్టరు బుక్కు చేశాడు. ఆపిల్ల పేరు మాణిక్యం. దానికి 'పూర్వానుభవం' లేదు. ఫరవా లేదన్నాడు డైరెక్టరు. అది కంట్రాక్టు కాగితం మీద 'మణికం రాలు' అని రాసింది. మా డైరెక్టరుగారు 'మా'కు దీర్ఘమూ, 'కా' కు క్యావడీ స్వయంగా తగిలించి 'రాలు' అనే పదం వాడుక భాషే ననే నెపంమీద అల్లాగే ఉండనిచ్చారు.

కుమారి మాణిక్యాదేవినీ దాని తల్లినీ వెంట బెట్టుకుని బొంబాయి వచ్చాం. దారిలో మాడైరెక్టరుగారు నాతో లోపాయకారిగా అన్నాడు:

"డైరెక్టర్లు హీరోయిన్ భుజాలమీద చెయ్యి వెయ్యటమూ, పక్కన కూర్చోబెట్టుకోవటమూ ధర్మం— విధి—ఆచారం. అది చూసి తెలియనివాళ్లు ఏడుస్తారు!" అని.

నే నట్లా ఏడిచేవాణ్ణి కానని చెప్పాను. అధర్మంగానే ఆడవాళ్లమీద చెయ్యి వేసే జబ్బు నాకు చాలాకాలమై ఉందని కూడా చెప్పాను.

డైరెక్టరుగారు నావంక పెద్దకళ్లు చేసి చూసి, "కొంపతీసి మనలాడ్జిలో అటువంటి వేవీ చెయ్యకండి! చాలా లొల్లి అయిపోతుంది" అన్నారు. ఆతరవాత అసందర్భంగా, "మణిమాత్రం, బోగందయినప్పటికీ అందరినీ మీద చెయ్యివెయ్యనివ్వదు!" అని కూడా అన్నారు.

"కంపెనీ డైరెక్టర్లుతప్ప రేమో?" అన్నాను. డైరెక్టరుగుండెలో పిడుగుపడింది.

మణికీ తల్లికీ వేరే లాడ్జి ఏర్పాటుచేయించాడు డైరెక్టరు. మేము బొంబాయి చేరే లోపల ఆక్లాజు చేర్చబడ్డది మాణిక్యాలదేవి కంట్రాక్టులో!

ఈమేళం నాకు కొంత తెలుసునని తెలిసి మా డైరెక్టరుగారు నన్ను తనకు అసిస్టెంటుగా వేసుకున్నారు. ఆనాటినించీ నా సిగరెట్ల ఖర్చూ, సినిమాలఖర్చూ ఆయనే పెట్టుకోసాగాడు.

మాడైరెక్టరుగారి కేమీ తెలియదని మా కంపెనీవారికి తెలియటానికి రెండునెలలు పట్టింది. ఆ రెండునెలల మింజుమలే మేము షూట్ చేసిన ఫిలిము నంబర్లతో సహా అయిదువేల అడుగులకు పైబడ్డది!

స్టూడియో యజమానే మామీద కనికరించి, "మీ డైరెక్టరు ఎందుకూ పనికిరాడు. మీ అసిస్టెంటు డైరెక్టరును అడ్డం పెట్టుకుని పని కానివ్వండి. మా టెక్నీషియనులు చాతనయిన సహాయం చేస్తారు!" అని చెప్పినతరవాత మా కంపెనీవారికి కొంచెం నిద్రమత్తు వదిలింది.

నేను వెనకటి వందరూపాయల జీతం మీదనేడైరెక్టరు పదవిస్వీకరించాను. ఆనాటినించీ నేను పచ్చివెలగకాయలాగా అందరి గొంతులకూ అడ్డుపడ్డాను; నా గొంతుక్కు అడ్డుపడింది మణి.

నన్ను డైరెక్టరు చెయ్యటం నటుల కెవరికీ ఇష్టంలేదు. నేను నాధర్మం నిర్వర్తించటం వారికి అవమానంచెయ్యటంగా

తోచింది. నేను సెట్టింగుమీద డైరెక్షను ఇస్తుంటే ఒకానొకనటుడు చాలా ఎగతాళిగా, "అయ్యా, ఒక్కరోజులో మేము డైరెక్టరు కాలేకపోయినప్పటికీ, మాకూ స్టేజిమీద పదిహేనుసంవత్సరాల అనుభవం ఉందండీ!" అన్నాడు. కామెరామాన్ ముందుకు వచ్చి నాతో, "ఆ జంతువు ఏమిటి లెక్చరిస్తాడు సరిగా నిలబడేం?" అన్నాడు హిందీలో. ఆజంతువు నాతో అన్నముక్క అతనికి తర్జుమా చేసి చెప్పాను. "వెధవను బూటు తీసుకుని బయటికి తగులు! "అన్నాడు కామెరామాన్. సాటిఆంధ్రుణ్ణి పైవాడట్లా అంటుంటే నాకు కష్టమేవేసింది.

నామీద చాలా రిపోర్టులు వెళ్లినై మా ప్రొప్రయిటర్లకి. వారు నన్ను పిలిచి, "అయ్యా మీకు నటులజోలి దేనికి? మీడైరెక్షనేదో మీరు చూసుకోండి! అని సవినయంగా చెప్పారు.

ఇక మణివిషయం. నేను డైరెక్టరుగా వ్యవహరించినంతకాలమూ నాస్వార్థం ఏమీ చూసుకోలేదనటానికి మణికంటె మంచి ఉదాహరణ ఇవ్వలేను.

మాటాకీలో నటించటానికి వచ్చిన మూకలోకల్లా మంచిదీ, నన్ను గురించి అసహ్యంగా మాట్లాడనిదీ అది ఒకతే. కాని అందరిలోకీ అసమర్థురాలుకూడా అదే— అది వేస్తున్న వేషాన్నిబట్టి చూస్తే. నన్ను నానామాటలూ అన్నవారినీ, అవమానించినవారినీ, నన్ను పడగొట్టటానికి సర్వకష్టాలూ పడ్డవాళ్లనీ క్షమించాను - మణిని క్షమించలేదు. మణిమంచితనానికి ముప్పాతిక మూడువీసాలుకారణం అది విడిగా, వేరే లాడ్జిలో ఉండటంకావచ్చు. కాని అదిఅందరూ ఉన్న లాడ్జిలోనే ఉండి, అందరితోపాటు నన్ను తూలనాడితే అందుకు నేను దానిమీద వేరే పగ సాధించి ఉండేవాణ్ణి కాను.

నేను మణితో మొదటినించీ చెబుతూనే వచ్చాను— "నువ్వు కథానాయికవు. ఈటాకీ పాడయినా బాగయినా నీమీదే ఉంది- ఈ స్థితిలో మిగిలిన అందరికన్నా నువ్వెక్కువ శ్రమపడాలి" అని.

నిజానికి మణి శ్రమపడ్డది. కాని నాకు కావలిసినఫలితంమాత్రం కనిపించలేదు. దానిచేత మాటలు సరిగా చెప్పించటానికీ, సరిగా సంగీతం పాడించటానికీ రోజుకు పదహారు గంటలు రిహార్సలు చేయించాను. దానికోసం షూటింగు ఆపించాను. ఆ రిహార్సలుకోసమని రాత్రీపగలూ అక్కడేపడిఉండి, అక్కడే భోంచేసి, అక్కడేనిద్రపోయినాను. నాప్రాణం ఎట్లా విసికిపోయిందో, ఒక్కొక్కముక్క దానిచేత చెప్పించలేకపోతుంటే నానరాలు పెటపెటా ఎట్లా తెగిపోయినయ్యో, ఓర్పు చచ్చి దానిమీద ఎట్లా ఎగిరిపడ్డానో, ఆఖరుకు నేనంటే దానికి ఎంత సింహస్వప్నమయిందో ఎవరు విచారించారూ?

"ఇంకేం షూటింగు? మా డైరెక్టరు మణిని తగులుకున్నాడు!" అని ప్రారంభించారు మా నటీనటులు. ఇట్లా అంటున్నారని నాకు తెలుసును. కాని నేను లెక్కచెయ్యలేదు.

మణిని బాధ పెట్టటంలో నిజానికి అర్థం లేదు. అది అన్యాయం. మొదటినుంచీ ఆ టాకీలో కలిగిన వంకర లన్నీ మణిచేత సరిచేయించటానికి ప్రయత్నం చేస్తున్నానని నాకు తెలుసు. టాకీమీద లాభం వస్తే నాకు దమ్మిడీ రాదు. కాని టాకీ

బాగుపడాలనే యావ తప్ప నాకు మరొకటి లేదు. నన్నట్లా సృష్టించాడు దేవుడు.

కాని నా అంతరాత్మ నాకు చెబుతూనే ఉంది, కళ్లాలు వదిలేసి టాకీని దాని తోవన దాన్ని పోనిమ్మని. ఆ ప్రబోధం నాకు చాలింది కాదు. అంతకంటె మంచి ప్రబోధం నాకు మణే కలిగించింది.

ఒకనాడు పగలల్లా మణిచేత వెట్టిచాకిరీ చేయించాను. అక్కడే భోంచేసి రెండు గంటలు దానికి విశ్రాంతి ఇచ్చి మళ్లీ రాత్రి తొమ్మిదింటినుంచీ రిహార్సలు ఎత్తుకున్నాను. అర్ధరాత్రి పదకొండుగంట లయింది. మణి తల్లి మాతో విసికి నిద్రకుపడ్డది. నాకూ శరీర మంతా యంత్రంలో పెట్టి ఒత్తినట్టున్నది.

అకస్మాత్తుగా మణిచేతులో ఉన్న కాగితాలు పక్కన పెట్టి, రెండుచేతులూ ఎత్తి జోడించి,

"నన్నెందుకీవిధంగా చంపుతారు? నాకీపని చేతకాదు. నన్నింటికి పోనివ్వండి! నన్ను బుక్కు చెయ్యమని నేను మీవెంటపడ లేదు. మీరే నన్ను వెతుక్కుంటూవచ్చారు. ...

"నేను నిజంగా అంత మందమతిని కాను. మీరెదురుగా పులిమాదిరిగా కూర్చుంటే నేను బెదిరిపోతున్నాను. నేను ఒంటరిగా ఉన్నప్పుడు ఈ మాటలే ఇంతకంటె బాగా అనుకోగలను.

"మీ రింత క్రూరంగా ఉంటారని నే నెరగను. ఈ డైరెక్టరుపని తీసుకునేవరకూ ఈ లాడ్జిలో మీరే మంచివా రనుకున్నాను. నా అదృష్టమో ఏమో, మీరు అందరినీ మించిపోయినారు!" అని బొటబొటా కన్నీరుకార్చి ఏడవసాగింది. నా కాక్షణంలో దాన్ని చూస్తే అపరిమితమైన జాలివేసింది. పాపం! అది ఎన్నడూ ఇటువంటి శ్రమపడి ఎరగదు. తల్లి ఎంత గారాబంగా పెంచిందో, దానికి అక్షరజ్ఞానంకూడా సరిగా లేదు.

నేను మృదువుగా, "నా ప్రాణంకూడా విసిగిపోయింది, మణీ! ఇక ఈటాకీ గొడవ ఎత్తను. ఇది ఇవాళ ఉంటుంది, రేపు పోతుంది. అంతకంటె శాశ్వతమయిన విషయం ఏమంటే, నువ్వాడదానివీ, నేను మగవాణ్ణినీ. ఆసంగతి ఈ పదిహేనురోజుల్లోనూ, ఒక్క క్షణమైనా నాకు జ్ఞాపకం రాలేదు. ఆబడితెలు నాకు ఆసంగతి స్పష్టంగా అర్థమయేటట్టు చెబుతూనే ఉన్నా, నా మట్టిబుర్ర కెక్కలేదు. ఇకముందు ఆమాట మరిచిపోను... ఆదీపం ఆర్పేసి ఇట్లా వచ్చి కూర్చో! కబుర్లు చెప్పు!" అన్నాను.

* * * *

మా ప్రొడ్యూసర్లు ఎంతసేపు నన్ను దెప్పినా నేను మాణిక్యాన్ని తగులుకుపోయినానని, అందువల్ల వాళ్లకు కలిగిన మేలు, నేను చేసిన ఏ మంచిపనివల్లాకలగలేదు. నన్ను చూస్తే భయం పోయి, నాదగ్గిర చనువు దొరికిన తరవాత మణి నాకు కావలసినట్టు నటించగలిగింది. ప్రభావతీప్రద్యుమ్నం దిక్కూ దివాణమూ లేకుండా పోయిందంటే దానికి తగిన కారణాలు వేలసంఖ్యలో ఉన్నై. మాణిక్యం ఏమీ చెడలేదు. ఆ దరిద్రపు చిత్రంలో దాన్ని చూసి అది పనికివస్తుందని కనుక్కోగలిగిన పెద్దమనుష్యులు అప్పుడే దాన్ని మరొక టాకీలోకి బుక్కు చేశారు. రేపీపాటికి అది మరొక ఆంధ్రతార అయి కూర్చుంటుంది.

ఎటు వచ్చీ అకారణంగా ఎందుకూ కాకుండా పోయిం దెవరంటే — నేనే.